

عنوان مقاله:

بررسی جایگاه سکوت متعاقدين در فقه و حقوق ايران

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس بین المللی پژوهش های مدیریت و علوم انسانی در ایران (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

علی حاجی احمدی - کارشناس ارشد فقه و حقوق خصوصی

خلاصه مقاله:

سکوت حالت شخص است که اراده خود را صریحا اعلام نمی کند و اعمالی نیز از خود بروز نمی دهد که به طور غیر مستقیم و با ضم به سکوتش اراده او را استنباط کرد. با توجه به وجود اختلاف نظر در امر برداشت از سکوت، بین فقها و حقوقدانان اختلاف نظر وجود دارد. لذا در این مقاله به بررسی موضوع بررسی جایگاه سکوت متعاقدين در فقه و حقوق ايران می پردازیم تا نقاط اشتراک و اختلاف بین این دو تفکر مشخص گردد. نتایج تحقیق نشان می دهند که سکوت چیزی جزء عدم تحرک و خاموشی نیست ، به همین دلیل نمی تواند مبین اراده شخص ساکت باشد و وجود احتمالاتی که در خصوص وضع شخص ساکت وجود دارد نمی توان اراده ضمنی او را نیز استنباط نمود به همین علت قانون گذار در ماده 249 ق.م اصل سکوت علامت رضا نیست را بنا نهاده است. ولی در مواردی شخص به ظاهر سکوت اختیار می کند و چیزی نمی گوید ولی قرائن و اماراتی وجود دارد و یا در اوضاع و احوال خاصی قرار می گیرد که به صورت ضمنی دلالت بر اراده شخص ساکت می کند در این موارد استثنایی و خاص آنچه به سکوت ارزش و اعتبار می بخشد صرف سکوت نیست بلکه به ضم قرائن است که دلالت بر اراده می کند که گاهی دلالت بر پذیرش و قبول ایجاب دارد و گاهی نشانه عدم پذیرش و مخالفت است زیرا سکوت اعم از رضاست و بدون قرینه و اماره ارزش ندارد و هم چنان که قرینه و اماره نیز بدون سکوت ارزش ندارد آنچه به این دو ارزش و اعتبار می بخشد ضمیمه بودن به هم است که در این صورت استثنایی بر اصل مندرج در ماده 249 ق.م می شود.

کلمات کلیدی:

سکوت ، متعاقدين(متعاقدين) ، قرارداده ، فقه و حقوق.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/883025>

